

“Ik ben helemaal niet dag en nacht met internet bezig”

Naam: Maurice de Hond (53)

functie: General partner Icom

locatie: Delikeet, Buitenveldert

bij horloge: “De nieuwe eeuw is voor mij in 1995 begonnen. Dat is een veel groter scheidingspunt dan 2000. Als internet zich in het begin van de volgende eeuw massaal heeft verspreid, leeft de mens voor een groot deel van zijn activiteiten in een virtuele wereld naast de fysieke. We hebben aan het eind van deze eeuw een tweede wereld gecreëerd, die we nog amper kennen. De eerste twintig jaar van de volgende eeuw staan vooral in het teken van die gigantische veranderingen.”

In maart was hij nog op vakantie op Curacao, met zijn digitale camera. “Ik heb aan vijf mensen via e-mail een eigen foto als ansichtkaart gestuurd”, vertelt hij vrolijk, nadat hij de fotograaf uitvoerig heeft ondervraagd waarom hij nog niet met een digitale camera werkt. Maurice de Hond is altijd online. Als zijn secretaresse belt om te vragen hoe laat hij weer terug is, komt zijn mobiele telefoon tevoorschijn. “Kijk, het is gelijk een organizer en ik kan er ook faxen en e-mails mee ontvangen en versturen. Maar van die mogelijkheid maak ik niet zo veel gebruik. Alleen als ik me tijdens vergaderingen verveel. Ik heb verder eigenlijk altijd mijn laptop bij de hand.”

Die shootcomputer moet en zal altijd aangesloten worden op het internet. “Je wilt niet weten wat ik voor avonturen heb beleefd in hotels om op internet te komen. Ik heb achter het faxapparaat gelegen, omdat het de enige plek was om een verbinding te krijgen. Of ik heb met mijn schroevendraaier de hele telefoon-installatie van de muur geschroefd. Deze week ga ik naar Amerika. Als ik in mijn hotel in Palo Alto aankom, sluit ik onmiddellijk mijn computer aan. Dan kan ik gelijk naar Radio 1 luisteren dat live uitzendt via internet. Ik heb een provider waar ik lokaal op in kan bellen en lokale gesprekken kosten niets in de VS. Kosten zijn dus nul. Prachtig toch?”

De Hond als het digitale wezen van Nederland? Je zou het bijna denken. Al een jaar of vier reist hij stad en land af om op congressen en seminars de zegeningen van het internet-tijdperk te verkondigen. Hij dank er betitelingen als ‘digitale dominee’ en ‘internet-evangelist’ aan. Vorig jaar richtte hij Icom (Internet Competence Network) op dat als een participatiemaatschappij investeert in jonge internetbedrijven. “Binnen het managementteam en met de Raad van Commissarissen wisselen we veel informatie uit via ons intranet. Daardoor zien we elkaar veel minder, maar weten we wel veel van elkaar. Mijn stelling is dat je in de toekomst binnen bedrijven vrijwel alleen nog bij elkaar komt op de vrijdagmiddagborrel.” Zelfs in zijn privéleven is internet altijd dichtbij. Zowel zijn huidige vriendin als zijn zoon hebben een eigen internetbedrijf.

Maar het gevoel dat internet hem helemaal opslokt, is hem vreemd. “Ik sta elk weekend in het doel van AFC, ik ga vaak naar de bioscoop, kijk behoorlijk veel televisie en lees veel. Ik ben geabonneerd op drie kranten, op Newsweek en Business Week en koop in het weekend vrijwel alle weekbladen. Ik ga graag op vakantie en ik tennis. Nee, ik vind niet dat ik dag en nacht met internet bezig ben.”

Sterker nog, ook in het dagelijkse leven van de digitale dominee nemen internetdiensten pas sinds kort een belangrijke plaats in. “Vanavond ga ik naar Cirque du Soleil. In december wilde ik daarvoor kaarten bestellen. Ik heb vier keer de telefoon gepakt, maar kreeg elke keer te horen dat ik vanwege de drukte beter op een ander tijdstip kon bellen. Pas na die vierde

keer kwam ik op het idee dat ik ook via internet kon bestellen. Ik heb eigenlijk nu pas het punt gepasseerd dat ik internet fundamenteel gebruik.”

Zijn grote bekendheid heeft hij te danken aan het presenteren van verkiezingsonderzoeken op televisie. Dat doet hij nog steeds, als hobby. Al halverwege de jaren tachtig verliet hij het marktonderzoeksbureau Interview als directeur. Deze maand stapte hij ook op als voorzitter van de Raad van Commissarissen van Emis, het bedrijf waarin Interview enkele jaren geleden opging. Met weemoed? “Nee, het voelt misschien een beetje vreemd, maar 13 jaar is ook wel genoeg. En het kon niet anders. De kans is groot dat wij met Icom een keer investeren in bedrijven die online marktonderzoek doen.”

In mei maakt De Hond bekend welke acht tot tien bedrijven hij met Icom begeleidt en wie hij als investeerders heeft kunnen aantrekken. Dat laatste was geen gemakkelijke klus. “Ik kom mensen tegen die amper zelf internet kennen. Het is niet gemakkelijk om hen te overtuigen van de grote kansen die er liggen.. De Nederlandse financiële wereld weet weinig van IT en internet. Zodra iemand naar het track record van zo’n bedrijfje begint te vragen, ben je uitgesproken. Ze bestaan immers pas kort. Dat is zo’n verschil met Amerika, waar dit soort bedrijven de kans krijgen om te gedijen. Daar hebben ze voorbeelden van bedrijven die jarenlang geen winst maken zoals Amazon.com of America Online waarvan de koers sinds de beursintroduktie in 1992 vevierhonderdvijftigvoudigd is. Dat inzicht begint hier nu te komen. Maar als The Economist dan weer een keer schrijft dat de aandelenhandel in dit soort bedrijven door de gigantische koersstijgingen meer op een tulpenhandel lijkt, slaat de sfeer gelijk weer om.”

Eenmaal op dreef sombert De Hond er aardig op los. “Ik verwacht tussen 2000 en 2005 een Amerikaanse dominantie van de economie in een vorm die we nog nooit eerder gezien hebben.” Europa, inclusief Nederland, heeft de slag gemist. En dat stoort hem. “Het maakt mij niets uit of mensen zelf er iets mee willen doen. Maar politici en bestuurders van bedrijven hebben een verantwoordelijkheid die veel verder gaat dan hun eigen leven. Nederland wordt bedreigd, terwijl het een prominente positie had in kunnen nemen als we op tijd hadden geïnvesteerd. De IT-infrastructuur is in veel bedrijven zo slecht dat ze het alleen daarom al nooit kunnen bijbenen. Pas als Amerikaanse bedrijven de oversteek wagen, zullen Nederlandse bedrijven dat in hun onderbuik voelen.”

De overheid moet het bij De Hond helemaal ontgelden. Te weinig geld voor de plannen van de nota ‘Investeren in de toekomst’ van de vorige onderwijsminister Jo Ritzen is hem bijvoorbeeld een gruwel. “Dat ze zich niet rotschamen voor wat er op scholen en universiteiten gebeurt. Kinderen worden multimediaal geboren en opgevoed. Ze leren in hun tweede levensjaar de video te bedienen zodat de ouders kunnen uitslapen, groeien op met dertig televisiekanalen, leren op MTV en TMF in één seconde vijf verschillende scènes te bekijken en spelen met PlayStation en Gameboy. En dan gaan ze naar school en leren hoe het vroeger was. Drie jaar geleden werd ik gestenigd als ik dit tegen onderwijzers zei. Het laatste halfjaar heb ik drie keer voor een zaal gestaan met mensen uit de onderwijswereld. Ik kreeg alledrie de keren een open doekje. Dan is de situatie het triest.”

Alle ergernis weerhoudt hem er niet van om de meest uitnodigingen voor congressen te accepteren. “Ik vraag er een aardig bedrag voor, dus het is een leuke bijverdienste. Maar ik vind het ook echt leuk. Je merkt dat het overgrote deel van een zaal dankbaar is. Dat ze er wat aan hebben.”

Wil je zo langzamerhand niet meer discussie hebben?

“Ik wil graag mensen tegenkomen die met tegenwerpingen komen die mij intellectueel uitdagen. Maar veel mensen die de discussie aangaan, zijn gewoon niet goed op de hoogte. En dat irriteert me.”

En dus speel je de zendeling

“Laat ik het anders zeggen. Ik ben altijd heel erg gericht geweest op *opportunities*. Als ik vandaag kansen zie voor KLM, dan vertel ik ze dat. Laatst zat ik bij mijn kapper. Hij vroeg zich af wat hij nu met internet moest. Tijdens die knipbeurt moest hij een aantal keren naar de telefoon om afspraken te maken. Dus heb ik hem geschetst dat over vijf jaar al zijn klanten internet hebben en zeven dagen per week, 24 uur per dag afspraken bij hem willen kunnen maken. Ik heb hem voorgerekend dat als ik op elk moment zijn afsprakencomputer via internet kan bereiken, ik hem twee keer per jaar meer zou bezoeken. Nu vergeet ik overdag vaak te bellen en maak ik pas dagen later een afspraak. En hij is bovendien niet al die tijd kwijt aan telefoontjes.”

Je voorziet je vriendin en je zoon ook van allerlei ongevraagde adviezen?

“Mijn zoon zegt gerust nee op iets wat ik aandraag. Prima, het is zijn zaak wat hij doet met wat ik zeg. Het is wel eens vervelend als mensen zeggen dat het met mij als vader geen kunst is om een internetbedrijf op te bouwen. Maar zonder mij was hij ook zo ver gekomen. Mijn vriendin heeft nog meer het probleem dat te makkelijk wordt gezegd dat het door mij goed gaat met haar onlineonderzoekbureau, terwijl mijn rol miniem is. Ze heeft eerder dingen gedaan ondanks mij, die nu de basis zijn voor haar succes.”

Kun jij het internet wel loslaten?

“Als ik voetbal, denk ik weinig aan internet. Maar in mijn werkzame leven is dit de meest bijzondere periode. *It is a journey to the unknown.*”

De Hond heeft de laatste slok van zijn thee genomen, de bandrecorder staat al uit en hij is opgestaan om te vertrekken. “Wacht even. Ik heb nog niet de stelling genoemd, die ik nu steeds verkondig: *You ain't seen nothing yet.*”

Dat riep je vier jaar geleden toch ook al?

“Nee, toen riep ik alleen dat het zóu gaan komen. Nu werkt iedereen met e-mail, beginnen we bezig te zijn met e-commerce. Mensen hebben wel het gevoel dat ze internet onder controle beginnen te krijgen, maar dat is helemaal niet zo. Er gaan nog zulke ongelooflijke dingen gebeuren.”

Daan van Lent